

Udgaar i Allinge-Sandvig.
Gudhjem, Østerlars, Hasle
Olsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 264 Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø. Forretningsann. 8 - Fredag den 2. September Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret senest 2 Dage før Bladet udgaar. 1932

Blomsterpiggen.

Af Bert Ringbro.

La Fioraja blev hun kaldt af alle. Der er ingen, der vidste — eller for Resten brød sig om at vide, hvad hun hed. Ikke engang af hendes Naboer kunde man faa det at vide. Hun boede langt udenfor Byen i en faldefærdig Hytte, hvis Skrøbelighed dækkedes af Marker og Blomster — duftende Roser, Myrter, Magnolia, Orangeblomster.

I denne Hytte havde hun tilbragt sine seksten Leveaar — alene med sin gamle Bedstemoder, og om nogen Fader havde ingen nogen-sinde talt til hende. Een Gang havde hun spurgt efter ham. Men da havde den gamle Nonne rynket sin Pande og mumlet nogle vrede Ord, af hvilke hun kun opfangede Ordene „puttore—danese“ — en dansk Maler altsaa.

Inde i Byen — paa Roms Torv — solgte hun Blomster — Violener og Roser, Geranier og Orangeblomster — friske og duftende som „La Fioraja“ selv. I hendes smalle, brune Ansigt glødede hendes Læber, og de mørkeblaa Øjne lyste som Stjerner under det sorte, bølgede Haar. Den unge Romerinde levede i en Drømmeverden, og hendes indadvendte Blik skimtede en dejlig Fata Morgana paa Fremtidens Himmel. Og derfor var det ogsaa, at hendes Øjne var blinde og hendes Øre døve, naar Fristelsen og Forførelsen lokkede for hende, som de lokkede for andre.

„Se, se — Violener! Aa, hvor det minder om Hjemmet deroppe langt borte! Lad mig faa nogle Violener, smukke Signorita, lad mig blot købe dem allesammen, smukke Barn! Du er jo selv som en frisk Viol! — Nej da — hvilke Øjne det Pigebarn har — aldeles bedaaende vidunderligt!“

Forbavset og sky saa „La Fioraja“ paa den Talende. Høj, slank og blond med overmodig og let-sindig straalende Øjne stod han smilende foran hende, — i hvert Træk af hans skønne Ansigt læste hun Beundring og Henrykkelse over det sjældne Fund, han havde gjort. „La Fioraja“ løftede halvt ubevidst og famlende Foden op over Tærskelen fra Drømmenes Land og satte den tvivlraadig paa Virkelighedens Jord. — Hun var vaagnet til Liv!

I de store, lyse Sale paa Kunstudstillingen heroppe i den nordlige Hovedstad bølgede Menneskemassen frem og tilbage. Der hængte der paa den store Væg et Billede, som uvilkaarlig tiltrak sig alles Opmærksomhed: „La Fioraja“. En Blomsterpige fra Italiens sollyse Land. Hvilket uendelig slidt Motiv! Den Malen kunde da gerne have fundet paa noget,

der var mere originalt; og for Resten, — saadanne store, dybe, drømmende og udtrykfulde Øjne sidder virkelig ikke i Hovedet paa en lille, almindelig italiensk Pige, der gaar omkring paa Gaden og sælger billige Buketter — vel?

Snakken om Malerier forstummede — en høj, slank Mand standser foran det, — Mesteren staar foran sit Værk. Hans Øjne dukkes let, og hans før saa glade Blik bliver et Øjeblik dybt og vemodfuldt — „Ja — det er hende, min spædemmede lille Blomsterpige, saa levende, som hun stod foran ham igen. Det er den selvsamme uforlignelige graciøse Maade, hvorpaa hun bærer sit lille Hoved med de sorte Lokker, — de samme fristende røde Læber, der gløder som Granaterne i hendes Kurv. Stakkels lille, dejlige Fioraja —“ og hans Blik bliver sørgmodigere, efterhaanden som han tænker paa den lille romerske Blomsterpige.

I Førstningen var hun for ham som en elskelig Gaade, hvis Løsning skaffede ham et behageligt Tidsfordriv, — sidenhen blev hun et fortryllende Stykke Legetøj, som han holdt meget af, og derpaa halvt ubevidst knuste og kastede bort. Han kyssede det smukke Romerbarns Sjæl vaagen og glædede sig over hendes blomsterfriske Skønhed. Da han rejste fra hende for at vende hjem til sit Fædreland, trøstede han sig med, at hun nok snart vilde glemme ham, — la bella Fioraja. — — — To Aar senere rejste han atter til Italien. Det var hans Bryllupsrejse, og en Aften, mens han var i Rom, fik han det Indfald at ville undersøge, hvor hans lille Fioraja var bleven af.

Da han aabnede Døren til den lille Hytte, der laa under Blomsternes Hegn, lyste fra Sengen to straalende Øjne imod ham, — et Blik, hvori der var Længsel og Sorg, — men som ved Synet af ham forandredes til vanvittig Glæde. Aa, hvor godt, hvor sørgelig godt huskede han ikke dette Blik! Hans varme Fingre omsluttede hendes iskolde lille Haand — et fremhvisket Kærlighedsord naaede hans Øre: og saa blev det med et saa stille — dødsstille. I en Krog af den lille Stue havde Bedstemoderen siddet stille og ubevægelig. Endelig rejste hun sig og tog en lille Papæske! som hun lagde ved Siden af den døde Pige i Sengen —

„Lille Fioraja havde bedt om at faa sine Skatte med i Graven. Det var nogle værdiløse Smaating, som han engang havde givet hende — — Da forstod han, hvad hun var død af — stakkels — nejlykkelige Bella Fioraja!“

Og Maleren ser ikke længere det yndige Barn, der hænger paa Væggen, malet af ham, — men

han ser en tarvelig Seng og i den et blegt, overjordisk Ansigt, og udenfor Vinduet — i den synkende Sol — et Væld, en Rigdom af Roser, Violener og Orangeblomster.

I Rifkabyernes Land.

—o—
Algier.

Man kan rejse Europa rundt og vil dog næsten overalt finde Forhold, der kun i ringe Grad adskiller sig fra de hjemlige. Men gør man Springet tværs over Middelhavet og havner i Algier, er Billedet helt forandret, baade i Form og Væsen.

Straks man sætter Foden paa Havnekajen i den gamle Araberby, har man Følelsen af at være kommet til en anden Verden. En broget Blanding af solbrunede Arabere, Dragere og Tiggere trænges raabende og puffende omkring den rejsende. Man gør klogt i hurtigt at bane sig Vej ud af denne Heksekedel og søge Ly i den mere civiliserede Del af Byen omkring Torvet med den svale Palmelund. Her er en ustandselig Færdsel af Arabere i lange hvide Klædninger og arabiske Kvinder sædvanligvis to og to. Med tilhyllet Ansigt skynder de sig lydløst, næsten frygtomt forbi.

Paa Torvet ligger Araberbørn. Klæder har de ikke mange af. De ler og smiler over hele Ansigtet og danner en sær Kontrakt til deres Forældre og Søskende, der ser saa gravalvorlige ud, som bar de Alverdens Bekymringer. Og midt i dette brogede østerlandske Billede bevæger Europæere af enhver Nationalitet og Stand sig.

Algiers Havn

er anlagt omkring 1500, og som Arbejdskraft anvendte man en Snes Tusinde Slaver. Senere Forbedringer har gjort den til en af de bedste Havne i Verden. En imponerende Boulevard strækker sig langs med den egentlige Havnekaj i et noget højere Plan end denne Paa det yderste Havneteræn ligger en af Byens smukkeste Bygninger, opført i ren arabisk Stil. Den har tidligere været benyttet af Havnevæsenet. Ikke langt herfra rejser sig et ottekantet Taarn — Resterne af en 400 Aar gammel Fæstning, hvis Opgave det var at holde Styr paa de arabiske Sørovere.

I Havnen pulserer et rigt Liv. Middelhavsfiskerne sejler ud og ind, store Passagerdampere spytter Turister ud og Lastbaadene kommer ind med Træ og Stykgods og gaar ud med Vin, Bananer, Figen, Oliven m. m.

Ved Boulevarden langs Havnen ligger en Række moderne Bygninger, men bag dem og over dem ligger den gamle Araberby, som

en hvid, glinsende Masse paa Atlasbjergenes mørke Baggrund.

Øverst oppe ligger det gamle Slot. Kasba, hvor Araberhøvdingen Husein Pascha, i 1827 overfaldt den franske Konsul, hvad der medførte, at Frankrig lagde Algier ind under sig, dog ikke uden blodige og langvarige Kampe der først skulde finde deres Afslutning omkring 1900, da den nuværende Administration, der har medført Ro og Orden, blev indført.

Mod Øst ligger den fortryllende Forstad Mustapha Superieur med sine smukke Villaer og modæne Hoteller, hertil fremmede fra hele Verden søger hen for at finde Hvile og Sundhed.

Araberby

Til den gamle fører man ad stejle og uhyre smalle Gader. Flere Steder er Skraaningen saa stærk, at man har maattet hugge Trappetrin ind i Vejen.

Klarere end noget andet Steds møder man her et Folkeliv, der gennem Aarhundrede har holdt sig næsten upaavirket af den europæiske Kultur. Overalt møder man Ørkenens Sønner og Døtre, vandrende Stammer, som en ny Religion har lært at begge Byer.

I Husrækernes Krinkelkroge har Grønthandlerne opslaaet deres Bøder — eller simpelthen bredt deres Varer ud paa Fortouget — hvor Araberkvinderne, ofte med Børnene paa Armen eller hængende i en Las paa Ryggen, gør Indkøb. I Værkstædgaderne sidder Haandværkerne paa Tærskelen til det mørke Værksted og udfører sit Arbejde i det sparsomme Lys, der trods Husenes Overbygning dog finder Vej ned til Gadens Bund.

Flertallet af Gaderne i Araberbyen er trange og smalle. Selv de bredeste af dem er saa smalle, at højst 3 Personer samtidig kan passere hinanden. Men der findes faktisk saa trange Gyder, at 2 Personer kun med Besvær kan kante sig forbi hverandre. Naar saa tilmed Husenes Tage skyder sig ud over Gaden, forstaar man, at mange af dem henligger i mere eller mindre Mørke.

Det arabiske Beboelseshus

er i almindelighed hvidmalet og har med sine smaa tilgitrede Vinduer et noget uvenligt Præg. Men har man først faaet Adgang — hvad slet ikke er saa nemt at opnaa, og i Særdeleshed ikke for en Mand — til et Araberhus, gør man straks den stik modsatte Opdagelse, saa lyst og venligt det ser ud indvendigt.

Husene er som Regel bygget i en Firkant omkring en aaben Gaard. I de lidt mere velhavende plasker et Springvand i Gaarden, eller denne lives op af et Have-

anlæg. Hvor fattige end et Hus, Beboere kan være, har man dog altid Raad til nogle Planter i Urtepotter. I Stueetagen er indrettet Køkken og Forraadskamre. Oven paa disse Rum finder man den egentlige Beboelse, der faar sit Lys gennem Døraabningen og de smaa Vinduer helt oppe under Taget. Det flade Tag benyttes som Veranda. Her udfører Kvinderne Størsteparten af deres Arbejde — herunder indbefattet „Trappesladderer“ med Nabokonerne.

Det maa tilføjes, at Taget ogsaa afgiver Legeplads for Børnene.

Arabisk Marked.

Et fremmedartet Syn frembyder de store arabiske Torvedage eller rettere Markedsdage, der sædvanligvis afholdes om Fredagen. Paa disse Dage strømmer store Skarer fra alle Sider til dels for at købe, dels for at sælge og navnlig for at faa en Dag ud af det.

Et rigt og broget Billede ruller sig saadan en Dag op for Beskueren; Landevejsarbejderne i vidt forskellige Paaklædninger, sort, hvidt og grønt ind mellem hinanden, Kvinderne, nogle helt tilhyllede i hvide Gevandter, der kun aabenbarer et Par brune stærke Øjne, andre i mere europæiserede Dragter med Tørklæder skinrende i alle Regnbuens Farver.

De indfødtes Landsbyer,

Kabylyerne,

ligger altid paa en Høj og bestaar af en Samling lave Huse med fladt Tag. Udenom finder man Frugthaverne og Markerne. Navnlig Oliven dyrkes meget paa disse Kanter. Men foruden at være dygtige Agerdykere udmærker Kabylyerne sig tillige ved deres Fingerfærdighed. De er opfindsomme Haandværkere, der med Forkærlighed dyrker Smedehaandværket, Vævning, Træskærerarbejder. De forfærdiger kunstfærdige Vaaben, Lerting og Smykker, navnlig det sidste er en vidt udbredt „Industrigren“, der sysselsætter hele Landsbyer.

Kabylyernes Barndomshjem er Bjergene. Her føler han sig et med Naturen, han har noget af dens Vildhed i sit Sind, og sker det end, at han for Fortjenestens Skyld en Tid maa søge til lavere og jævner Himmelstrøg, saa kan man dog være sikker paa, at naar de værste Udgifter er klarede, vender han tilbage til Hjemmet, det være aldrig saa usselt og fattigt, deroppe i Bjergene.

I Moskeens Skygge.

Samlingsstederne for den muhamedanske Gudsdyrkelse i Algier er naturligvis Moskeerne. Fremmede og Ikke-Muhamedanere nægtes nu ikke mere Adgang til Helligdommen, men til Gengæld maa man tage Skoene af og gaa paa Hosesokker — med mindre man

har været saa forsynet i Forvejen at sikre sig et Par Filttøfler, store nok til at trække uden paa Fodtøjet.

Muhamedanerne selv undlader ikke at drage Skoene af ved Indgangen til Moskeen. De gaar derefter til Fontænen i Forgaarden, hvor de vasker Hænder, Fødder og Ansigt, og først derefter tør den rettroende begive sig ind i Allerhelligste hvor han forretter sin Andagt.

Moskeens Indre er opfyldt af Piller, der for oven bærer hesteskoformede Buer. Gulvet er dækket af et tykt, kostbart Tæppe. Bænke eller Stole kendes ikke. Under Gudstjenesten sidder Deltagerne paa Gulvet med deres Sko foran sig eller ved Siden. Alle Ansigter er vendt mod Øst, mod Mekka. Præsten læser med høj, messende Røst Dagens Bønner, og holder maaske en kort Formaningstale, hvorefter Forsamlingen som paa Kommando udfører den foreskrevne Ritus, Bevægelser med Hænder og Hoved, Kropbøjninger, hvorunder Panden berører Gulvet, alt imens de fremmumler Bønner eller Stykker af Koranen.

Moskeerne er aabne Størstedelen af Døgnet, og de rettroende gaar ind og ud til alle Tider paa Dagen for at forrette deres Andagt. Undertiden ser man ogsaa

Grupper af Mænd, der lytter til Skriftudlæsning, men derimod deltager Kvinderne aldrig i Guds tjenesterne, hvorfor Muhamedanismen særlig bærer Præg af at være en Mændenes Religion.

Muhamedanernes største Højtid, Rhamadan, varer en hel Maaned. Det er egentlig en Fastemaaned, men bliver snarere det stik modsatte — en Festmaaned. Fra Solopgang til Solnedgang maa den rettroende intet spise eller nyde. Og han maa hele Maanedelen leve i Colibat, uanset hvor mange Kvinder, han hersker over.

Det er haarde og lange Dage, i Særdeleshed for den, som maa arbejde, og de, der kan, tilbringer helst Dagen i sløv Ligealdighed. Men næppe er Solen gaaet ned, for det forsømte skal indhentes. Moskeerne er da festligt oplyste, og der afholdes højtidelige Gudstjenester. Kaffehusene — Muhamedanernes Restaurationer — straalere af Lys og har stort Ryk. Det gælder som Regel først Maden, derefter den ventende Moske, og saa gaar Turen tilbage til Kaffehuset, hvor Resten af Natten tilbringes med munter og støjende Fest.

Blot man faster om Dagen og fester om Natten er Retfærdigheden og Koranens Lovbud sket Fyldest . . .

Fra Uge til Uge.

Kritik.

Det siges, at specielt Nordbornholmerne er meget kritiske anlagt, og at hver enkelt har sin egen forud indstillede personlige Mening, som han nødig giver Afkald paa.

Kritik er ogsaa god, blot den ikke overdrives; der maa ogsaa være Plads til nye Ideer, nye Impulser, som ikke straks kvæles i Kritikens golde Favntag.

Er det fordi Kritiken har Overtaget, at Initiativet er saa ringe her i Kommunen. Alle er jo saa rørende enige om, at noget maa der gøres, men de holder sig tilbage, stiller sig afventende og — kritiske.

Vi havde bestemt ventet et Indlæg angaaende Betimeligheden af Oprettelsen af en Forskønnelsesforening; men endnu — i den 11te Time — er der intet kommet. Alligevel mener vi Sagen ikke maa skrinlægges; den har Betydning ikke alene for Byens Borgere, men ogsaa for de mange tusinde Gæster, der hvert Aar aflægges Byen et Besøg.

Lad os se lidt paa Problemet. Er en Forskønnelsesforening nu ogsaa nødvendig?

Er der ikke andre Institutioner, der kan varetage dens Interesser? Først er der jo Byraadets Forskønnelsesudvalg. Det har sikkert de bedste Hensigter, men Budgettet er for lille, udover Vedligeholdelsen af de kommunale Anlæg kan det ikke strække sig.

Saa er der Østersøbadet. Vi har talt med enkelte indenfor Bestyrelsen, der siger: De Penge, vi raader over, kommer ind i Kurtakst væsentlig fra Hoteller i Sandvig og maa derfor benyttes til Forbedring af Badestranden der. Vil Hoteller og Pensionater i Allinge ogsaa opkræve Kurtakst af deres Gæster, staar det dem frit for at benytte Pengene til Forbedring af Badestranden ved Næs eller andre Formaal.

Saa er der Den kommunale Vælgerforening og Borgerforeningen.

Disse Foreninger er, naar et eller andet Valg forestaar, meget ivrige for at varetage Byens Interesser; men efter Valget sygner de hen og fører en ret upaaagtet Tilværelse.

Der er derfor næppe noget Haab om Hjælp fra den Kant.

En Forskønnelsesforening maa ogsaa være upolitisk og virke til Gavn for hele Kommunen.

I andre Byer har saadanne Foreninger virket i Aarevis og kan paavise gode Resultater; det er derfor paa Tide at ogsaa Allinge-Sandvig kommer med.

Ordet er frit i Debatten — for og imod.

Landevejs-Turister!

Samtidig med Automobil-Industriens Udvikling er der opvokset en Turisme, der aldrig før har været kendt. Dengang Hakkelseshesten trak sin firhulede Vogn, var der ingen, der vovede sig stort længere end nogle Mil bort fra Hjemmene. Diligensens besværlige og langsommelige Ture gennem Europa er en Saga blot.

Jernbanerne skabte en ny Rejseform ved sit Gennembrud for en Menneskealder siden. Nu er det Automobilets Tidsalder. Rutebilerne, der konkurrerer med Bannerne, er ikke længere Normen for, hvad Automobiludviklingen har ført med sig. Landevejsturis-

men har bredt sig i Automobilets Tidsalder til ikke alene private Langture mod Syd, Nord, Øst og Vest. Automobilismen er blevet en Modesag. Det vidner alene K. D. A. K.s og F. D. M.s Karthoteker om, naar man ser, hvor mange af Motororganisationernes Medlemmer, der hver Sommer tager ud over Danmarks Grænser paa internationalt Certifikat.

En Tur til Holland, Belgien, Frankrig, Tyskland, Norge og Sverige, ja, naaske helt ned til Italien og Balkan, er ikke længere en Sensationsrejse, det er en Ferieudflugt, som enhver af Danmarks 108,000 Automobilister kan foretage for omtrent samme Penge som en længere Jernbanerejse.

Nu har entreprenante Folk udnyttet Automobilet og skabt en særlig Form for Landevejsturisme. F. Eks. har et Selskab „Continental Automobil Turisme“ faaet skabt en Kæmpeomnibil, en lukket Turistbil, som kan tage en Snes Passagerer og Bagage af vidtrækkende Omfang.

Med denne Bil arrangeres der Rejser helt ned til Italien. Det store, stærke Automobil klatrer ad røt op af de stejle Alpeveje og viser Turisterne Europa paa en ny og fornøjelig Maade. Denne nomadeagtige Rejsemaade, der tiltaler mange, er blevet en Succes af store Dimensioner. Endnu lyder det som lidt af en Sportspræstation at gøre Turen fra København til Lugano i et Turistautomobil, men det er intet, kun behageligt. Selv en Dagsrejse et Par Hundrede Kilometer gennem et trist og interessanløst Landskab virker ikke trættende.

Landevejens Turister, en helt ny Turiststart, som er fulgt i Automobilets brede Spor, vil udvikle sig i de kommende Aar. Ideen om disse Auto-Langture paa en Snes Dage er en Rejseform, der uvilkaarligt virker ophidsende paa enhver, der er besjælet af vor Tids begejstrende Rejselyst. Et Trip paa 9 Timer Sjælland rundt ud i eet Træk i en saadan Kæmpebil med 90 prustende Benzinheste er for en Smaatour at regne mod en Landevejssejls paa Tusinder af Kilometer tværs gennem Europas Kontinent.

Landevejens Poesi overført i en komfortabel Kæmpebus kan ikke sammenlignes med nogen anden Rejsemaade. Man skal forstaa den og vurdere den efter Fortjeneste, Sovevognens Magelighed og Spisevognens Plutoaristokrati træffes naturligvis ikke i Landevejens blaa Tog.

Folkelivet, det særegne og male- riske, som kun Landevejene rummer, lærer man at kende — og at elske. Faareflokkenes talrige Bræg og skramlende Bjælder og Hyrdernes monotome Sang skriver sig ind i Bevidstheden og rives ikke ud af selv de haardeste og mest imponerende Indtryk fra Storbyens kogende Liv Landevejens Turister lærer Romantiken at kende. De ser den sidste af Landen, som ikke er forundt Pseudo-Turisterne, hvis Interessesfære ligger omkring Kæmpebyernes Heksekedler.

Derfor vil Landevejens Turisme leve op gennem Automobilet til Glæde og Værdi for de, der vil forstaa og lære denne Vandrefugleagtige Rejsemaade at kende. pl.

Vær god mod Naturen.

Den skønne Natur fylder dit Sind med Friskhed og Glæde —

Den gør dig sundere baade paa Legeme og Sjæl. Derfor — vær god mod Naturen som mod en Ven!

Har du fundet en køn Plet ude i den fri Natur, saa ødelæg den ikke! Husk paa, Naturens Skønhed er ikke din alene, den er alles!

Har du ligget i et Skovbryn eller paa en Strandbred og spist din Mad, saa efterlad ikke Stedet som en Køkkenmødding, naar du gaar din Vej. Lad ikke tomme Flasker, Konservesdaaser, Æggeskaller og Papir forstyrre Skønhedsindtrykket for dem, der siden søger Stedet!

— — — — —
Gør rent efter dig!
Pluk aldrig Markens eller Skovens Blomster, hvis du ikke bryder dig om at tage dem med hjem. Det er hensynsløst at plukke Blomster for straks efter at smide dem bort igen. Ogsaa Blomster lever, og saa længe de lever, kan de glæde Mennesker,

— — — — —
Ryk ikke Anemoner eller andre Blomster op med Rod! Naar du gør det, er du med til at udrydde den danske Skovs Skønhed! Vil du ved Foraarstid have grønne Bøgegrene med dig hjem fra en Skovtur, saa skær Grenene omhyggelig af med en Kniv! Skær dem af med et skraat Snit, og vælg dem paa en saadan Maade, at du ikke ødelægger Træets Form og Skønhed. Tag kun Grene, hvor du har Lov dertil! Ødelæg aldrig unge Træers Topskud. Glæd dig ved Fuglenes Sang, men rør ikke Fuglenes Reder.

— — — — —
Færdes du paa Steder, der tilhører Privatmænd, saa vær dobbelt omhyggelig og nænsom i din Optræden. Hensynsløse Turister har lukket Adgangen til mange kønne Steder i vort Land, fordi de ikke var gode mod Naturen.

Vær varsom med Ild, naar du færdes i Skov.

— — — — —
Men du, som har lært at sætte Pris paa Naturens Skønhed, du vil altid være en god Turist.

Du vil altid erindre, at saa køn og ren, som du selv ønsker at møde Naturen, saa køn og ren bør du efterlade den til andre.

Overretssagfører

Jac. Jensen.

Inkassationer, Ejendomshandler. Dokumentskrivning, Dødsbobehandling m. v.

Kontor i Allinge:

(Bogtrykker Gornitzkas Ejendom).
Træffes personlig hver Fredag Kl. 11-1.

Biler udlejes.

15—16 Pers. Turistbil.
12—13 — Charabanc.
6—7 — Chrysler.

Vilh. Riis, Allinge. Tlf. 131.

Al Lastkørsel udføres.

Aktieselskabet

Hasle Bank

modtager Indskud paa Indlaansbog og Folio, Terminsydelser til Kreditforeninger, ordner Kreditlaan m. m.

Naar De bruger

Bro „Pavo“ eller „Løve“ Skocreme
„Over Alt“ Metal Pudsecreme
„Løve“ Ovnsvæarte, flydende og fast
„Pectorol“ Hoste og Brystsaft
„Centurio“ Auto- og Møbel-Poler
„Plombin“ mod Tandpine
„Rapido“ Ligtørnefferner og Plastre
„Simba“ Bonevox
„Pavol“ Pletfjerner
„Pelin“ udrydder Utoj paa Fjerkræ
saa vil De altid blive tilfreds. Bro's Fabrikata faas hos de fleste Købm.

M. Bro's kem. tekn. Fabrik
Danasevej 32, Kbh. V. Tlf. 7208

Bornholms

Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten af Indskud er paa
3 Mdrs Opsigelse 4,5 pCt. p. a
Alm. Sparekassetilkaar 4

Boxer udlejes.

Lystturen til Kristiansstad

har vundet god Tilslutning og „Hammershus“ starter derfor Søndag Morgen Kl. 6,30 fra Allinge.

Metodisterne

holder Friluttsmøde i Anlægget Søndag Kl. 15,30, Pastor Lylloff taler.

5 Generationer.

Min Fødestavn er Lyngens brune Land, min Barndoms Sol har smilt paa mørken Hede, min spæde Fod har traadt det gule Sand, blandt sorte Høje bor min Ungdoms Glæde.

St. St. BLICHER.

Da jeg forleden besøgte Borgmester Bloch i hans Hjem, studede jeg over den storslaaede Udsigt, man har over Hammeren og Havet fra hans Kontor, og jeg priste Borgmesteren lykkelig, der hver Dag kunde fryde sig over at have et saa herligt Panorama for Øje; men jeg fik det meget betegnende og lidt kølige Svar, at Egnen her for ham dog altid stod som noget fremmedartet.

Ja, hvem kender ikke den samme Følelse? Jeg besøgte i Søndags „de fynske Alper“ og Svaninge Bakker. Det var mig en Glæde at se disse naturskønne og historiske Steder; men fæste Bo her for Stedse! Nej, det kunde aldrig falde mig ind.

De 5 Herrer, som er foreviget paa nærværende Billede, er Jyder og bor og har altid boet i Jydernes Land. De har aabenbart nemmet den Lære, at der har de Rod, derfra deres Verden gaar.

Den ældste er den 92aarige Carl Theodor Bloch, Borgmester Blochs Fader. Han var Teglblænder, saa

længe han kunde arbejde og nyder nu Fyraftenens Hvile hos sin yngste Datter, der er gift med en Købmand, boende i Nærheden af Aarhus.

Siddende ved Faderens højre Side ser vi hans ældste Søn, Niels Peter Bloch, der ligeledes er Teglblænder. Han er 69 Aar og bor nu i Herning, hvor han ejer en ret betydelig Ejendom.

Hans Søn, Carl Theodor Bloch, 46 Aar gammel, ser vi staaende paa Billedet. Han har fulgt troligt i Fædrenes Spor, idet han som disse er Teglblænder og bor i Hamerum Herred.

Den unge Mand, Niels Peter Bloch 23 Aar, har derimod svigtet Slægtens Traditioner og ernærer sig som Kontormand, og for den mindste Mands vedkommende, ham, der endnu hviler trygt i sin Faders Arm, maa jeg oplyse, at foreløbig er saavel hans Navn som Næringsvej ubekendt.

Jeg har nu kort forestillet de 5 Generationer for ærede Læsere og skal blot til Slut gøre opmærksom paa den Mærkværdighed, at Tipoldefader i Dag er 4×23 Aar, Oldefaderen 3×23, Bedstefaderen 2×23, Faderen 1×23 og den lille 0×23 Aar gammel.

H. P.

BRØDRENE ANKER, HASLE

JERNSTØBERI & MASKINFABRIK.

Ajlepumper - Vandpumper - Varmtvands-Anlæg,

Allinge.

Festligt Ungdomsmøde med Bortlodning paa Menighedshjemmet, TIRSDAG d. 6. ds. Kl. 7,30

Lærer Simonsen taler.

Alle unge og ældre indbydes.

En ung So,

som farrer i Løbet af 3 Uger, er til Salg eller Bytte med en Slagteso.

A. Frederiksen.
Tlf. Allinge 25.

Nyt Lager i Skotøj
Meget nedsat i Pris.
Allinge Fodtøjsmagasin

Møblement,

Nøddetræ, grøn Plys, billig tilsalg
Vinbjerggaarden, Allinge.

Byggegrund i Hasle

søges.

Overlærer Joh. M. Tinggaard.

En ung Pige

ønsker Halv- eller Heldagsplads.
Billet mrkt. „Pige“ modt. Bl. K.

Musikundervisningen

er begyndt. Nye Elever modtages.

Oda Hjortbøl Christensen,
Vestergade, Allinge.

Præmieskydning

14. Kreds afholder SØNDAG 11. Sept. Kl. 9 Præmieskydning paa Banen ved Sødeskov.

Kl. 1.: Festskydning.
Femskud og Trekant.
Præmieuddeling.

Bestyrelsen.

Ismejeri.

Fra Lørdag den 3. ds. udsælges
Mælk, Fløde og Smør fra Mejeriet
Kajbjerggaard.

Chr. Jørgensen,
Allinge.

Assens blaa Shag
Kr. 1,00 pr. 200 Gr.

og
Tobakskonfect, 25 Øre Esken
bør prøves af alle,
som ryger og skraar

Marekmann, Hasle

I Allinge Anlæg

afholdes SØNDAG Eftm. Kl. 3,30
Friluftsmøde,

hvor Pastor Lylloff vil tale og
Rønne Metodistkirkes Sangkor
synges — I Tilfælde af Regnvej
afholdes Mødet i „Bethesda“ Kl. 4.
Alle indbydes.

Gratis og porto til senderen.
nyttige og rigt til. Katalog
og med Gumm, Sanie
lets. o: Præm-artikler samt Ure, Bø
ger og Postkort.
amr. ten, Afd. 51 Kbhvn. Hl.

Fin god Hvidkaal,

Rødkaal, Rødbeder, Gulerødder,
Agurker, Græskar og Tomater
sælges til billigste Priser.
Dalegaard. Tlf. 99 x.

Restlageret af

Dame- og Pige-
Sommerfodtøj
uds. med 10 pCt.

Skotøjsf., „Central“

Niels V. Grooss

Blikkenslager.
Aut. Gas- og Vandmester.
WC, Kloak- og Centralvarmeanlæg.
Tilbud og Overslag gratis.

Grammofon-Naale er igen paa Lager i de
sædv. 2 gode Kvaliteter
NORMAL til 1 Kr. pr. 200 Stk. CONCERTO til 1,50 Kr. pr. 200 Stk.
MARCKMANN, HASLE

Under Firmanavnet

Anton Sonne's Ligkistemagasin

fortsætter Ligkisteforretningen uforandret.

Ligtøj og Ligsenge.

Ordning af Begravelser.

Telefon Allinge 47. **Herm. Th. Mortensen.**

Stort offentl. BAL

i Aften (Fredag) paa Christensens Sal.

6 Mands Orkester

Hotel Stammershalde.

Søndag d. 4. September:

Stor Ballondans med Præmier.

Alexandersens 3 Mands Orkester.

Gaa til Fagmanden, naar Deres Cykle skal repareres!

Jeg fører Varer til samme Priser som Importforretningerne,
og Kvaliteten er endog bedre!

Nye Cykler fra 49,50. Dæk fra 1,85. Slanges fra 0,90. Baghjul fra 7,50
Forhjul 2,50. Kæder 1,15. Pedaler 1,50. Kjolenet 0,55. Klokker 0,25

Cyklehandler A. Mikkelsen,

Tlf. Allinge 102.

Husholdningspengene

slaar godt til

og rækker meget langt, naar De gør Deres Indkøb i

Produkten.

Nu nærmer Tiden sig, da der skal købes Vinterbrændsel

I Aar — som altid før — faas de fineste Kvaliteter til de billigste
Priser i PRODUKTEN. Det anbf. at give os Deres Bestilling snarest

Produkten.

Nye Sædvaret = billigt Høsekorn.

Platamais. Hvæde. Byg. Havre. Gode Kalkskaller. Trækul. Fritfoder
Priser er billige nu.

Nordlandets Handelshus.

18 pCt. Superfosfat. 40 pCt. Kaligødn.

er paa Lager og udleveres gerne.

Bestillinger paa

Prima Saahvede og Saarug

modtages til Levering snarest.

Nordlandets Handelshus.

Bedste Sort Kul til Tærskningen

do.

Motorpetroleum til

do.

Bedste Maskinolie og Bindegarn.

Tørt Korn modtages som Betaling af alle Indkøb i

Nordlandets Handelshus.

Masser af gode, billige Brædder

sælges i

Nordlandets Handelshus.

Bestil Vinterbrændsel!

Alle de gode Sorter kan købes i

Nordlandets Handelshus.

Vil De købe billigt? — saa gaa hen i Cykle-Importen i Nygade.

Dæk fra 1,90. Slanges fra 0,95. Cykler renses og lakeres for 8,00.
Komplet Radio-Apparat fra 100 Kr.

Alle Reparationer af Cykler og Radio udføres meget billigt.

Ærbødigst **Henry Nielsen.**

DET BEDSTE KOMMER TILSIDST —

ogsaa i Varelotteriet, hvor der nu til 6. Trækning til For-
deling mellem de heldige Indehavere af et Lod udtrekkes

63.000 GEVINSTER

Hvis De ikke allerede har et Lod, skulde De benytte denne
udmærkede Lejlighed. Salget slutter 5. September, og Købe-
lodsprisen er Kr. 9,90. Der trækkes i 16 Dage fra 6. til 23.
September. — Glem ikke at forny Deres Lod. — Fornyelsen
slutter 2. September og koster

Kr. 5.60.

VARELOTTERIET

Lodsedler faas hos aut. Kollektor Barber Johs. Larsen.

Iscreme!

Vor anerkendte Iscreme:

NUCCA — VANILLE — ANANAS
er aller paa Lager i vort Depot i
Allinge ved Chr. Jørgensen. Tlf. 144.

anbefales.

Akts. Bornholms Iscreme-Fabrik, Rønne.

Tlf. 216 og 599.

Hvorfor købe Tryksager

Indpakkingspapir og Poser

hos omrejsende Agenter, der paa Grund af

Rejseudgifter maa beregne større Avance

paa en ringere Vare, og sælger denne paa

Efterkrav og uden Garanti.

J Sornitzkas Bogtrykkeri, Allinge,

er De altid sikker paa at faa Deres Tryksager godt udført til den
billigste Pris og saa vidt mulig omgaaende Levering. Telefon 74.
Indpakkingspapir, Økonomruller, Konvolutter & Poser til Fabrikpris.

Mejeriet Kajbjerggaard Fløeis Flaskeløde

Vi anbefaler vor Fløeis og vor Flaskeløde.

Hos vore Forhandlere i Allinge-Sandvig, Tein, Olsker Brugsforening
og i Hasle kan alle Sorter Fløeis faas uindpakket uden forudgaaende
Bestilling. — Bestillinger paa indpakket Is modtages gerne overalt.

Ring til Allinge 86 og Isen bringes.

Vore øvrige Mejeriprodukter bringes i Erindring.

Møllers Bogbinderi

Tlf. 865.

Chr. Dideriksen, Rønne.

Tlf. 865.

Indbinding af Bøger. — Protokolfabrik. — Papirvarer.

I. Kl. Arbejde. — Rimelige Priser. — Hurtig Levering.

Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

**Vi sender Dem Nordbornholm,
tænk derfor ogsaa paa os, naar De har et
eller andet at avertere.**

Alle Abonnenter paa „Nordbornholm“ kan hvert Kvartal
gratis faa optaget en Annonce til en Krone eller faa en til-
svarende Rabat paa Avertering. — Tegn Dem derfor som
Abonnent paa Nordbornholm for Juli Kvartal!

Den bedste Eddike

og de fineste Krydderier faas i

Produkten.

En flink Pige

der vil malke, kan, grundet paa
Sygdom, faa Plads straks eller 1.
Sept.

Krogegaard pr. Gudhjem.

Alt Sommerfodtøj

udsælges til meget nedsatte Priser.

C. Larsen, Vestergade.

Avertér i „Nordbornholm“!

Marekmanns Bog- og Bladhandel

modtager

Annoncer og Tryksager
fra Hasle og Omegn til
Nordbornholms Bogtrykkeri.

Trykprøver forefindes.

Priser opgives.

Gornitzka, Allinge.

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a
5 kg (ca 300), sælges for 75 Øre

Allinge Bogtrykkeri.

Højderne drager . . .

Novelle af Joakim Krack.

Oversat af Frank Ravkilde.

—0—

Manden i det lille Værelse i Gæstgiverstedet pakkede sin Ransel. Han strækker sin høje, brede Skikkelse langt ud af Vinduet, der ligger lige under Taget og frembyder en herlig Udsigt til Alperne. Morgensolen kaster sine første Straaler — Klokken er lidt over tre — paa Bjergkæderne og giver dem en Purpurglans, overtrukket med et glasagtigt, blaaagtigt Islag.

Nede i Dalen er det Sommer, heroppe viger Vinteren aldrig . . .

Men det søgte han netop, Isen, Sneen, Manden heroppe i Gæstgiveriet i Tyroler Højbjergene. Han strækker Armene i Vejret, hans næsten sorte Ansigt med det sorte Haar lyser, han jodler mod Bjergvæggen, der til højre for ham taarner sig kæmpehøjt op.

I flyvende Fart, som om intet Øjeblik maatte spildes, kaster han Rygsækken over Skuldrene og iler nedad den gamle Stige. Hurtigt skyller han lidt tynd Kaffe ned, hilser paa den ensomme Vært, thi kun faa Gæster kommer op i disse Højder.

I Skuret venter hans Skier. Han kaster dem over Nakken og vil gaa, men Værten holder ham tilbage.

„Naa, hvor skal De hen?“ spørger han.

Den sorte ser helt forbløffet paa ham. „Hvor jeg vil hen? Over Matterkar til Gipfelhütten.“

— Den anden ler. „De har Heldet med Dem. Det har sneet stærkt deroppe i Vinter, De kan sikkert gøre hele Turen paa Skier. Men pas godt paa, Klipperevnerne er endnu dækkede af Sne.“

„Ja, det skal jeg nok,“ ler han tilbage, og væk er han.

Alt ligger bag ham, intet Menneske i denne usigelige Ensomhed, kun Klippevægge er hans Naboe, høje, stejle og kolde Rygninger, som endnu for Størstedelen er dækkede med glasagtig, graa Is. Han kender denne Is, han ved, hvad det betyder, nu om Sommeren at gaa over Toppene paa Skier, fra Hytte til Hytte — men Bjergglidenskab i ham er større end al Forsigtighed, som hos alle, der er vokset op i Bjergene.

Hans Lunger aander tungt. Byrden er stor, Skier og Rygsæk, hvad dertil hører for et Par Uger, er ikke lette. Men han har Styrke, han kender ikke til Udmattelse, for ham hedder det kun: Gaa paa, opad. Time efter Time — han kender Vejen, han har ofte tilbagelagt den, om Sommeren som om Vinteren. Tungt hager hans Skistøvler, der er beslaaet med svære Spigre, sig i den haarde Klippe.

Det bliver for varmt. Hurtigt river han Skjorten af sig og strider sig med nøgent Bryst mod Klippevæggen, der hæver sig stejlt op foran ham. Nu har han rundet Sydsiden, foran ham ligger højt oppe Nordskrænten, en eneste, næsten uoverskuelig Isklods.

Det er Middag, Legemet forlanger Hvile. Langt borte i det Fjerne kan han allerede med Kikkerten se Hytten, hans Maal.

Men han tør ikke blive længe heroppe. Trods brændende Hede tvinger Isen ham til Opbrud.

Hans sorte Øjne lyser, nu kommer Nedfarten. Hurtigt spænder han Skierne paa, tager kraftigt Afsæt og flyver, som en sort Skygge henover den graa Is, nedover Skrænten. Han er i sit rette Element.

Længere nede er han forsigtigere, han kender Stederne, der skjuler

Gru og Fordærv, han aner, som alle Bjergbørn, hvor der kan være Spalter og Revner, som ikke giver ham levende tilbage. Møjsommeligt kæmper han sig Skridt for Skridt fremad, støder ned i Isen foran sig, for at se om der ikke skulde gemme sig Fordybninger eller Revner, dækkede med Sne eller Is, som nu om Sommeren gaar i Stykker og tager alt med sig, naar Vægten er for stor.

Men hel og uskadt kommer han over de farlige Steder, bliver nu og da staaende og kigger sig omkring. Han nyder Udsigten i fulde Drag, han har ingen om sig, der kan distrahere, derfor gaar han alene, skønt dette er saa overordentlig farligt.

Langsomt arbejder hans sig videre. Haard som Glas er Isen, kun ved Siderne, hvor Solen staar paa nogle Timer om Dagen, synker han næsten til Bunds i en blød, klæbrig Masse.

Pludselig synker hans Skier ned — inden han ved, hvad der er sket, synker han med — hans Arme flyver til Vejrs — Skistokkene holder han ud fra sig — men de gaar i Stykker som Glas — han kan ikke løse sine Skier — hvilket er hans Held.

Med et Ryk sidder han fast. Det varer længe, inden han helt kommer til Besindelse igen. Han føler ned ad sig — han ved ikke, hvad der er sket ham — først nu mærker han, at han hænger med Hovedet nedad. Blod klæber sig til Haaret, blandet med Is og Sne. Rygsækken har han stadig paa sig, den har klemt sig ind mellem Isvæggen og Kroppen, har holdt ham fast — hvor vilde han ellers havde været? Manden føler med Armene frem for sig, finder ingen Støttepunkter, løfter Hovedet lidt, og nu stivner næsten Blodet i Kroppen paa ham. Højt oppe, uendelig højt oppe, synes det ham, ser han et Hul, Hullet gennem hvilket han er kommet.

Den haarde, stærke Mand er intet Menneske, der let taber Modet, men i dette Øjeblik ved han, at han kan gøre sit Testamente, thi levende vil han aldrig forlade denne Ishule, denne Gletscherhule, saa skulde da et Tilfælde hjælpe ham . . .

Han syntes ellers ikke at være kommet til Skade. Forsigtigt løber hans Fingre nede fra op til Benene, intet smerter, jo dog — her ved Knæet. Hans højre Ankel er ogsaa stærkt forslaaet, hvilket han mærker, idet han forsøger at løse Skierne eller at tvinge Skierne ud fra Isvæggen, men forgæves.

Fastkilet hænger han, med Hovedet næsten lodret nedad, i Fælden. Han overvejer, forsøger i det mindste at tænke klart — hvad er der at gøre? Kan jeg forbedre min Stilling, er der nogen Nytte til at forbedre den?

Han stemmer sig mod Væggen, mod hvilken Rygsækken ligger, saa godt det lader sig gøre, med det Resultat, at hans ene Ski gaar midt over. Nu hænger han paa en Ski, den højre Ski.

Han kender ikke til Angst, aldrig i sit Liv har den Følelse behersket ham, men nu gennemstrømmes han af en mærkelig Følelse. — Blodet strømmer ham til Hovedet, han falder i Afmægt og kommer først efter Timers Forløb igen til sig selv.

Da han vaagner, ser han ikke mere Hullet oven over ham — hvad er der sket —? Allerede Nat —? Men lidt efter opdager han nogle smaa Punkter paa Himlen — Stjernerne, som giver ham nyt Mod. Under alle Omstændigheder „maa jeg have Hovedet hø-

jere, siger han til sig selv, og med et Ryk forsøger han at ændre sin frygtelige Stilling. Efter uendeligt Besvær lykkes det ham at faa gjort Foden fri af den itubrudte Ski. Nu kan han vende Kroppen en Smule, tvinge Hovedet mod Væggen og derved opnaa Støtte i Ryggen. Han føler det, som om han laa hjemme i sin Seng. Anstrengelsen var for stor, han falder igen i en afmagtlignende Søvn.

Da han igen vaagner, kigger han sig forskrækket om, bliver for sent klar over sin Stilling, og falder igen med Hovedet nedad. Paany begynder han at at genvinde sin tidligere Stilling. Da han er færdig med dette forfærdelige Pineri, begynder ovenover ham Dagen at dæmre. Hullet kommer igen til Syne, og med det vender Haabet tilbage, som han aldrig helt opgiver.

„Hvis jeg nu ogsaa forsøger at løse den anden Ski,“ siger han til sig selv, men han ryster paa Hovedet og kigger nedad: der er Nat, endnu dybere Nat end her . . .

Han venter — hvorpaa ved han ikke selv. Med den højre Haand faar han endelig drejet Rygsækken lidt om, saa at han kan naa Flasken, som er hans brændende Ønske. Et Par Slurke kvikker ham op. Deroppe synes at herske højlys Dag. Nu bemærker han, at hans Fingre er næsten stive af Kulde, saa at han næppe kan røre sig. Men i sin lange, halvvaagne Tilstand har han ikke mærket det. En ny Sorg — et nyt Glimt af Haab forsvinder. Ovenover ham den varme Sol, hernede den isende Kulde. Søvnens overmander ham, Afmagten griber ham igen . . .

Pludselig vaagner han op. Har nogen rørt ved ham? Han føler om sig — han griber med Armene rundt omkring — finder intet. Har han taget Fejl? Nej! — her — han vil skribe, men kan ikke — her er et Tov — paa hans Knæ ligger et Tov.

Har den kære Gud . . . ?

Nej, Tovet bevæger sig. Og oppe fra hører han nu, fjernt, verdensfjernt — en Stemme: „Hallo — hallo — lever De?“

Han vil raabe, skribe, og giver kun en ynkelig, kvalt Lyd fra sig, som sikkert ingen kan høre deroppe. Men Tovet holder han fast, saa fast som et Anker. Og deroppe er der nogen, der trækker og trækker — men han kan ikke opbyde saa mange Kræfter, saa at han kan holde Tovet, thi hans Hænder er stive som Pinde.

Men deroppe synes man at have bemærket, at der endnu er Liv i ham dernede, thi man raaber paany. Han forsøger igen at svare og udstøder et Skrig, som bliver hørt deroppe. Han gnider Hænderne med haarde Is, drikker af Rommen i Flasken og forsøger paany at holde fast i Tovet.

Med Bevægelsen synes der at være kommet nyt Liv i ham, med overmenneskelige Anstrengelser holder han fast, bider Tænderne sammen, naar Smerten griber ham, holder og holder og stemmer Benene mod Isvæggen, stønner og gisper og kommer endelig nogle Meter højere op. Her hviler han en Stund. Men Haabet om Redning giver ham det Mod og den Styrke, som kun et Menneske i en saadan Stilling er i Stand til at opbyde.

Rygsækken falder ned fra hans Skuldre, med uendelig Besvær faar han sin varme, uldne Jakke halet frem, smøger den paa sig og begynder paany med Opstigningen, der bliver understøttet oppe fra. Nu er han kun tre eller fire Meter fra Hullet. Han ser intet, kun To-

vet, der har skaaret sig dybt ind i Kanten af Aabningen — sin Redningsmand kan han ikke opdage. Her bliver Gletscherspalten videre og bredere. Manden ser ingen Udvej. Hans Legeme er ikke langt nok til, at han kan stemme Fødderne og Nakken mod Isvæggen.

Hvad skal han gøre? Saa nær ved Sejren, og dog er han ved at fortvivle.

„Jeg kan ikke komme videre,“ raaber han.

„Kan De holde dem fast?“ spørger en blød Stemme fra oven.

„Jeg tror det.“

Tovet slappes. Deroppe begynder man at arbejde. Han ser med matte Øjne, at Aabningen efterhaanden bliver større, at Skier bliver lagt over Hullet, at et Hoved kommer til Syne — han tror at drømme — et Pige hoved.

„Min Gud, udbryder han.

Med Ishakken hugger den unge Pige Trin i Aabningen, Trin, som fører tæt ned til ham. Han kan ikke frembringe et eneste Ord, betragter kun Pigens Arbejde og siger af og til halvt afmægtigt: „Ret saa — videre her — pas paa der — det skal nok gaa lad bare være — nu kan jeg selv komme videre.“

Efter usigeligt Besvær har hun ham endelig oppe paa Gletscheren. Hun har mere trukket ham op, end han selv har klatret. Hvad ellers kun en hel Redningskolonne kunde fuldbyrde, det har en svag Pige gjort.

Men nej — hun er ikke svag — som hun nu lægger ham til Rette paa sin Frakke og forsøger at bringe ham til sig selv igen, det er al Ære værd og absolut ikke pigeagtigt. Han ryster paa Hovedet og lader alt ske med sig uden at sige et Ord . . . Hun taler heller ikke, har fuldt op at gøre — med Massering, med at give ham Mad og Drikke og med at gnide ham varm.

Endelig ser han for første Gang rigtig paa hende og tager hendes Haand. Hun vil straks trække den til sig, men han holder den fast, saa fast, som han før holdt Tovet.

„Maa jeg ikke engang have Lov til at takke Dem?“

„Nej, — Tak er ikke paa sin Plads her — jeg har kun gjort, hvad enhver vilde gøre.“

Han ser hende ufravendt ind i Øjnene, som er blaa — af den blaa Farve, som han kender fra Havet. Hans Blik glider over hendes blonde Haar, som kun dækkes af en lille sort Hue. Brunt er hendes Ansigt, som hos alle Mennesker, som tilbringer Tiden heroppe.

Han tænker: saadan en Pige har Du aldrig set før.

Stadig ligger hendes Hænder i hans, og hun lader ham beholde dem. Hun slaar Øjnene ned for hans Blik og ser frem for sig, op paa Bjergtinderne.

„Du gaar ogsaa alene?“ spørger han, som om dette „Du“ var en Selvfølgelighed i denne Afsondrethed.

Hun tier længe, før hun svarer: „Jeg kender intet Menneske, med hvem jeg kunde følge.“

„Ja, Du har Ret, man maa forstaa hinanden og kunne være Kammerater i disse Bjerge.“ Han løfter Overkroppen, men hun trykker han blød tilbage til sit Leje igen.

„Du maa hvile endnu en Stund,“ mener hun sagte.

„Hvad hedder Du egentlig?“ spørger han.

„Ellen!“ svarer hun kort

„Og jeg Zaves,“ siger han ligeledes.

„Hvor vilde Du have været hen?“ spørger han videre.

„Derhen, hvor Du kommer fra, Zaver,“ svarer hun leende, og hun

synes ikke selv at undre sig over dette „Du“, som falder hende saa let at sige. Overfor ingen Mand er det hidtil kommet saa ligefremt og naturligt over Læberne, som overfor denne Mand, som hun igen maa betragte. Deres Blikke mødes, og de siger tilstrækkeligt.

Nu rejser han sig, først vaklende, saa fast, og siger: „Saa, nu kan vi forsøge.“

Langsomt vandrede de henover Isen, hun stadig et halvt Skridt foran. Han omfattede hendes Skikkelse med varme Blikke, giver ikke Slip paa hendes Haand. Og saa naar de endelig, Haand i Haand, op til Hytten. Før de træder ind, siger han til hende:

Sig mig, Ellen, skal vi ikke for Fremtiden lade denne „Enevandring“ fare — skal vi følges ad paa vore Ture?“

Hun svarer ikke. Hun ser op paa Bjergtinderne, der bagved farves matrosa af Aftenrøden, og nikker ganske sagte uden at se paa ham.

Men i Hytten fejrer man den Reddede og ogsaa hende, og det er den almindelige Mening, at de begge fra nu af ingen Højture vil foretage alene . . .

Børnenes Rubrik.

De store Tyve lader man gaa, men de smaa hænger man, siger et gammelt Ordsprog. Denne lille Tyv er i alt Fald bleven hængende paa en temmelig kedelig Måde.

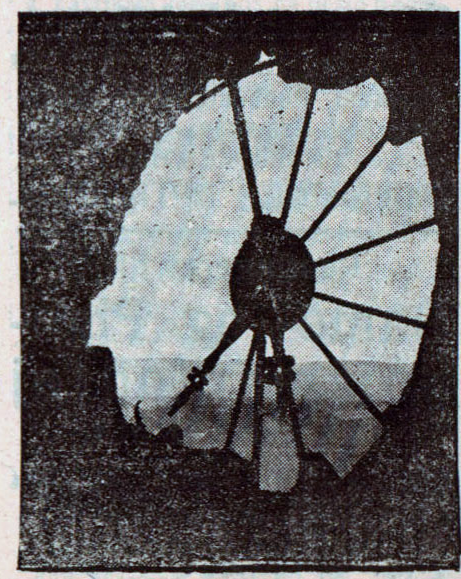
Musen havde været i Færd med at delikate sig med en Østers, der havde aabnet sin Skal. Men neppe havde Musen faaet Hovedet indenfor, før Skaldyret lukkede Butikken, og Musen maatte lade sit Liv.

Endnu værre gik det en Rotte, der var sulten og begyndte at æde Isolationen paa et elektrisk Stærkstrømskabel. Da Strømmen pludselig sluttede blev Kosten for stærk, og Rotten fik en slem Medfart. Den forkullede, som du ser her,

i Løbet af et Øjeblik, og kun nogle Stumper af Hale og Ben viste at Tyven hørte til de langhalede Gnavere.

Hvad er dette?

Ja, du ved, at jeg holder af at sætte din Skarpsindighed paa Prøve og med en Smule Omtanke bød du kunde se, hvad Billedet forestiller.